
ДЕРЖАВНА АНТИКОРУПЦІЙНА ПОЛІТИКА: ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ ПРОТИДІЇ

Наталія ШАМРУК
Катерина ДЕНИСЕНКО

В Україні, як і в усьому світі, корупцію віднесено до основних політичних, економічних та соціальних проблем, вона визнана одним із найзагрозливіших явищ сучасності, яке є підґрунтям позанормативної діяльності органів державного управління, гальмує економічний розвиток, несе реальну загрозу конституційному та суспільному ладу та національній безпеці держави. Корупція підриває довіру до влади, паплюжить принципи права, справедливості та рівності перед законом, призводить до зростання рівня тіньової економіки і, як наслідок, падіння авторитету держави в міжнародній спільноті.

Аналізуючи антикорупційну політику України, слід виокремити основні чинники впливу на рівень корупції в державі:

- непрозорість діяльності органів державної влади;
- відсутність політичної волі щодо запобігання та протидії корупції і, як наслідок, неефективна участь у такій роботі правоохоронних структур та органів національної безпеки держави;
- надмірний вплив окремих олігархічних груп на прийняття державних рішень та процедуру кадрових призначень;
- низький рівень захисту права власності;
- системне недотримання законодавства у сфері боротьби з корупцією, його недосконалість і суперечливість;
- відсутність системності в роботі з виявлення корупції в органах державної влади;
- відсутність дієвого публічного контролю за доходами та видатками вищих посадових осіб держави тощо.

Для ефективної антикорупційної політики України, на нашу думку, варто приділити увагу певним крокам:

усунення двозначності в трактуванні та прогалин у національному законодавстві, що забезпечить принцип законності та невідворотності покарання;

повне декларування державними службовцями як доходів, так і видатків;

скорочення кількості чиновницького апарату і, за рахунок скорочених посад, збільшення заробітної плати та забезпечення соціального захисту;

забезпечення повної незалежності судової гілки влади;

забезпечення реальної прозорості й інформаційної відкритості всіх гілок влади;

підвищення рівня правової освіти громадян і покращення їх матеріального стану;

широке застосування цифрових технологій в отриманні різного роду адміністративних послуг, що сприятиме зменшенню кількості особистих контактів громадян з чиновниками, спрощенню вирішення питань та ефективного моніторингу якості надання адміністративних послуг.

З вищевикладеного можна підсумувати, що подолання корупції можливе лише за наявності системного підходу та політичної волі держави на подолання корупції. Цілями антикорупційної політики в Україні має стати зниження рівня корупції та забезпечення захисту прав і законних інтересів громадян, суспільства і держави від загроз, пов'язаних із корупцією. Реалізація вищезазначених заходів сприятиме формуванню дієвої антикорупційної політики, забезпеченню прозорості та відкритості державної влади та формування у суспільства довіри до влади та нетерпимості будь-яким виявам корупції.